

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/130/2018
Identifikačné číslo spisu:	8815210120
Dátum vydania rozhodnutia:	29.05.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Vladík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:8815210120.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu N. D., bývajúceho v K. XX, zastúpeného JUDr. Dušanom Kmecom, advokátom so sídlom vo Vranove nad Topľou, M R. Štefánika 2465, proti žalovanému S. K., bývajúcemu v K. XX, zastúpenému JUDr. Danielom Boľanovským, advokátom so sídlom v Prešove, Slovenská 69, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1 800,- eur, vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 6 C 18/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 26. septembra 2017, sp. zn. 7 Co 48/2017, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Prešove z 26. septembra 2017, sp. zn. 7 Co 48/2017 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom 26. septembra 2017, sp. zn. 7 Co/48/2017 potvrdil rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) z 5. mája 2017, č. k. 6 C 18/2015-91, ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu. Predmetom konania bola žaloba na ochranu osobnosti spojená s náhradou nemajetkovej ujmy, ktorá mala byť žalobcovi spôsobená hanlivým prehlásením žalovaného o jeho osobe odvysielaným X. S. XXXX v hlavnom spravodajstve TV JOJ. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu v prejednávacom prípade k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu v zmysle ustanovení § 11 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, ďalej len „OZ“ nedošlo. Výrok žalovaného: „To je podľa mňa je to zbabelec.“ posúdil ako hodnotiaci úsudok žalovaného v súvislosti s nekonaním žalobcu ako odchádzajúceho starostu pri odovzdávaní úradu. Odvolací súd uviedol, že u verejne činných osôb, za ktorú je možné v tomto prípade považovať žalobcu sa posudzovanie hodnotiacich úsudkov chápe menej prísne v prospech pôvodcov výrokov. Žalovaný sa totiž vyjadril k osobe žalobcu v súvislosti s jeho verejným pôsobením. Navyše v konaní nepreukázal, že odvysielanie vyjadrenia žalovaného v reportáži TV JOJ malo negatívny dopad na jeho osobu, či už vo sfére verejnej, alebo súkromnej.

2. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 420 písm. f/ zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného

sporového poriadku (ďalej len „CSP“), a tým, že rozhodnutie spočívalo v nesprávnom právnom posúdení veci, ktorého prípustnosť odvodil podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP. K porušeniu práva dovolateľa na spravodlivý proces malo dôjsť nedostatočným odôvodnením rozsudku odvolacieho súdu, ktorý sa nevysporiadal s vyjadreniami procesných strán, ktoré mali mať podstatný význam pre samotné rozhodnutie súdu. V súvislosti s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom dovolateľ uviedol rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej len „najvyšší súd“ (sp. zn. 1 Cdo 123/2010, 3 Cdo 137/2008, 3 Cdo 61/2000, 4 Cdo 149/2009), od ktorých sa mal odvolací súd odkloniť pri právnom posúdení otázky opodstatnenosti podanej žaloby z hľadiska existencie neoprávneného zásahu, ktorý by bol objektívne spôsobilý zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu.

3. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolaciemu súdu dovolanie žalobcu zamietnuť ako vecne nedôvodné. Uviedol, že kumulácia dovolacích dôvodov vymedzených žalobcom nie je prípustná, preto je potrebné podrobiť dovolanie súdnemu prieskumu len z dôvodu vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP. V súvislosti s namietaným nedostatočným odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu mal žalovaný za to, že sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným a preskúmateľným spôsobom vysporiadal so všetkými pre konanie podstatnými a rozhodujúcimi skutočnosťami a vykonané dôkazy správne vyhodnotil.

4. Najvyšší súd ako súd dovolací [§ 35 CSP] po preskúmaní procesných podmienok prípustnosti dovolania dospel k záveru, že dovolanie je podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP prípustné a zároveň aj dôvodné. Predpoklady prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. c/ CSP podľa dovolacieho súdu dané nie sú.

5. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

6. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. K porušeniu práva dovolateľa na spravodlivý proces malo dôjsť nedostatočným odôvodnením rozsudku odvolacieho súdu, ktorý sa nevysporiadal s vyjadreniami procesných strán, ktoré mali mať podstatný význam pre samotné rozhodnutie súdu.

8. V súvislosti s požiadavkami kladenými na odôvodnenie rozhodnutí z hľadiska princípov spravodlivého procesu, a to najmä pokiaľ ide o ich úplnosť, zrozumiteľnosť a presvedčivosť Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení z 3. júla 2003, sp. zn. IV. ÚS 115/03 konštatoval, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Preto odôvodnenie všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia stačí pre záver, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivé súdne konanie. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 16. marca 2005, sp. zn. II. ÚS 78/05, podľa ktorého je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku /v súčasnosti v § 220 ods. 2 CSP/. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní v § 211 Občianskeho súdneho poriadku /v súčasnosti § 393 ods. 2 CSP/. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa v odvolacom konaní preskúmava.

9. Preskúmaním veci dospel dovolací súd k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu vyššie uvedeným kritériám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia zodpovedá. Dovolaním napadnutý rozsudok totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, výsledky vykonaného dokazovania,

obsah odvolania, obsah vyjadrenia k odvolaniu i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

10. Najvyšší súd na základe uvedeného dospel k záveru, že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia podľa § 393 ods. 2 CSP v spojení s § 220 ods. 2 CSP s poukazom na § 387 ods. 2 CSP.

11. Keďže prelomenie stavu právnej istoty nastolenej právoplatnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu konštatovaním prípustnosti dovolania v danom prípade do úvahy neprichádza, najvyšší súd dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP pre jeho procesnú neprípustnosť odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP a pristúpil k preskúmaniu ďalšieho dovolacieho dôvodu spočívajúceho v namietanom nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP, keďže podľa uznesenia najvyššieho súdu z 21. marca 2018 sp. zn. 1 VCdo 1/2018 kumulácia dovolacích dôvodov podľa § 420 CSP a § 421 CSP je prípustná.

12. Dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

13. Nesprávnym právnym posúdením veci je pochybenie súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

14. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (písm. a/), ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená (písm. b/) alebo ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. c/).

15. Aby určitá otázka spĺňala kritérium prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, musí ísť predovšetkým o otázku zásadného právneho významu (nie o otázku skutkovú), hmotnoprávnej alebo procesnoprávnej povahy, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorá je v dovolaní vymedzená jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania.

16. V prejednávanej veci išlo vo vzťahu k žalobcovi o aplikáciu § 11 a nasl. OZ. Fyzická osoba má podľa § 11 OZ právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Podľa § 13 ods. 1 OZ má fyzická osoba právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 13 ods. 2 OZ). Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo (§ 13 ods. 3 OZ).

17. Občianskoprávna ochrana osobnosti fyzickej osoby prichádza do úvahy iba pri takých zásahoch do osobnosti chránenej všeobecným osobnostným právom, ktoré sú neoprávnené (protiprávne). Neoprávneným je zásah do osobnosti fyzickej osoby, ktorý je v rozpore s objektívnym právom, t. j. s právnym poriadkom. K vzniku občianskoprávnych sankcií za nemajetkovú ujmu spôsobenú zásahom do osobnosti fyzickej osoby podľa § 13 OZ musí byť ako predpoklad zodpovednosti splnená podmienka existencie zásahu objektívne spôsobilého vyvolať nemajetkovú ujmu spočívajúcu buď v porušení alebo len ohrození osobnosti fyzickej osoby v jej fyzickej a morálnej integrite, tento zásah musí byť neoprávnený (protiprávny) a musí tu existovať príčinná súvislosť medzi zásahom a ujmou vzniknutou na chránených osobnostných právach fyzickej osoby.

18. Kolízia práva na slobodu prejavu s právom na ochranu osobnosti sa realizuje napr. pri aplikácii § 11 a nasl. OZ v súvislosti s uplatňovaním občianskoprávnej ochrany osobnosti. Pri strete týchto práv treba dbať na to, aby s prihliadnutím k okolnostiam konkrétneho prípadu jednému z týchto práv nebola neodôvodnene daná prednosť pred právom druhým. V konkrétnom prípade je vždy nevyhnutné skúmať mieru (intenzitu) tvrdého porušenia základného práva na ochranu osobnosti, a to práve v kontexte so slobodou prejavu a s právom na informácie a so zreteľom na požiadavku proporcionality uplatňovania týchto práv. Zároveň je nutné, aby príslušný zásah bezprostredne súvisel s porušením chráneného základného práva, t.j. aby tu existovala príčinná súvislosť medzi nimi, pričom musí ísť o zásah neoprávnený. K takému zásahu dochádza iba vtedy, ak tento zásah v konkrétnom prípade presiahol určitou prípustnou intenzitou takú mieru, ktorú už v demokratickej spoločnosti nemožno tolerovať.

19. K porušeniu občianskej cti môže dôjsť slovom, písmom, obrazom i akýmkoľvek iným konaním difamujúcej (zneuctujúcej, znevažujúcej, dehonestujúcej, diskreditačnej) povahy. Ak k takémuto porušeniu malo dôjsť slovom, treba pri skúmaní primeranosti konkrétneho výroku v prvom rade odlišiť, či sa jedná o skutkové tvrdenie alebo hodnotiaci úsudok (kritiku), pretože podmienky kladené na prípustnosť každej z týchto kategórií sa líšia.

20. Skutkové tvrdenie sa opiera o fakt, objektívne existujúcu realitu, ktorá je zistiteľná pomocou dokazovania, pravdivosť tvrdenia je teda overiteľná. V zásade platí, že oznámenie pravdivej informácie nezasahuje do práva na ochranu osobnosti, pokiaľ tento údaj nie je podaný tak, že skresľuje skutočnosť, či nie je natoľko intímny, že by odporoval právu na ochranu súkromia či ľudskej dôstojnosti. Z hľadiska pravdivosti skutkových tvrdení nie je nevyhnutné trvať na ich úplnej presnosti, ale je postačujúce, aby celkové vyznenie určitej informácie zodpovedalo pravde, teda stačí, aby pravdivá bola podstatná časť tvrdenia (oznámenia). Porušenie práva na česť, resp. dobrú povesť, môže byť spôsobené len takými skutkovými tvrdeniami, ktoré sú objektívne spôsobilé privodiť ujmu na cti, resp. dobrej povesti dotknutého subjektu, v očiach ostatných fyzických osôb, a teda pôsobiť difamačne. Či je určité tvrdenie difamujúce, treba posúdiť nielen podľa použitých výrazov a formulácií, ale podľa celkového dojmu s prihliadnutím ku všetkým súvislostiam a okolnostiam, za ktorých k tvrdeniu došlo.

21. Na rozdiel od skutkového tvrdenia hodnotiaci úsudok vyjadruje subjektívny názor svojho autora, ktorý k danému faktu zaujíma určitý postoj tak, že ho hodnotí na základe vlastných (subjektívnych) kritérií. Hodnotiaci úsudok nemožno akokoľvek dokazovať, je však potrebné skúmať, či sa zakladá na pravdivej informácii, či forma jeho verejnej prezentácie je primeraná a či zásah do osobnostných práv je nevyhnutným sprievodným javom kritiky, to znamená, či primárnym cieľom kritiky nie je hanobenie či zneuctenie danej osoby. Treba teda rozlišovať medzi kritikou prípustnou (oprávnenou) a medzi kritikou, ktorá môže tvoriť podstatu neoprávneného zásahu do osobnostného práva. Ak má byť kritika prípustná, musí byť vecná, konkrétna a primeraná (zodpovedajúca) čo do obsahu, formy a miesta. Vecnosť kritiky vyžaduje, aby kritika vychádzala z pravdivých skutočností (podkladov) ako premís pre hodnotiaci úsudok. Hodnotiaci úsudok musí byť totiž záverom, ktorý možno na základe uvedených skutočností logicky odvodiť. Konkrétnosť kritiky znamená, že hodnotiaci úsudok sa musí opierať o konkrétne skutočnosti. Primeranosť kritiky čo do obsahu, formy a miesta (použitými výrazmi, formuláciami, spojeniami) znamená, že nevybočuje z medzí nutných k dosiahnutiu sledovaného a zároveň spoločensky uznávaného účelu (cieľa).

22. Práva na ochranu osobnosti sa samozrejme môžu domáhať aj verejne činné osoby, no kritériá posúdenia skutkových tvrdení a hodnotiacich úsudkov sú v ich prípade omnoho mäkkšie v prospech pôvodcov týchto výrokov. Je to dané skutočnosťou, že osoba vstúpia na verejnú scénu musí počítať s tým, že ako osoba verejne známa bude pod drobnohľadom verejnosti, ktorá sa zaujíma o jej profesionálny ako aj súkromný život a súčasne ho hodnotí, zvlášť, ak ide o osobu, ktorá spravuje verejné záležitosti.

23. Na úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti sa nevyžaduje vyvolanie následkov, ale stačí, že zásah bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené ustanovením § 11 a nasl. OZ.

24. V prejednávanej veci právne posúdenie opodstatnenosti uplatnených nárokov žalobcu odvolacím súdom na základe zisteného skutkového stavu nemožno považovať za správne. Správne právne posúdenie veci vyžadovalo dôsledné rešpektovanie vyššie uvedených výkladových hľadísk a posúdenie, či kritika prednesená žalovaným na adresu žalobcu vo forme hodnotiaceho úsudku bola prípustná (oprávnená), t.j. či spĺňala kritériá vecnej, konkrétnej a primeranej kritiky. Podľa názoru dovolacieho súdu tieto požiadavky v preskúmvanej veci neboli splnené. Verejne vyhlásené tvrdenie žalovaného (jeho hodnotiaci úsudok) o zbabelosti žalobcu je podľa dovolacieho súdu spôsobilý privodiť ujmu na právach chránených ustanovením § 11 a nasl. OZ, a preto je poskytnutie ochrany v zmysle § 13 OZ dôvodné. Citovaný výrok žalovaného totiž prekračuje hranice vecného a faktického hodnotenia žalobcu žalovaným v súvislosti s výkonom jeho verejnej funkcie. t.j. možnej oprávnenej kritiky žalobcu. Žalovaný teda svojím výrokom neoprávnene zasiahol do práva žalobcu na ochranu osobnosti.

25. Neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby prostredníctvom televízneho vysielania zakladá jej právo domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. (R 53/2010, uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 123/2010, 3 Cdo 61/2000 a ďalšie). Dôvody priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sú uvedené v § 13 ods. 2 OZ len demonštratívne; negatívny - difamačný následok spočívajúci v znížení dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere nie je jediným právne akceptovateľným prejavom závažnosti ujmy spôsobenej fyzickej osobe na jej osobnostných právach. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je však skutočnosť, že sa nemateriálne zadošťučinenie nezdá postačujúce (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 137/2008).

26. Dovolací súd dospel na základe vyššie uvedeného k záveru, že dovolaním napadnuté rozhodnutie, ako opodstatnene namietal dovolateľ, spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Odvolací súd sa totiž pri právnom posúdení otázky opodstatnenosti podanej žaloby z hľadiska existencie neoprávneného zásahu, ktorý by bol objektívne spôsobilý zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu odchýlil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (1 Cdo 123/2010, 3 Cdo 137/2005, 3 Cdo 61/2000, 4 Cdo 149/2009), ktorá ustálila kritériá spôsobilosti hodnotiaceho úsudku privodiť ujmu v osobnostných právach uvedených v § 11 OZ (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Naopak, v súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom spočívajúcim v nesprávnom právnom posúdení veci podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP dovolací súd konštatuje, že dovolanie v tejto časti nenapĺňa predpoklady pre vyslovenie jeho prípustnosti, keďže dovolateľ neuviedol rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré by kritériá spôsobilosti hodnotiaceho úsudku privodiť ujmu v osobnostných právach uvedených v § 11 OZ posudzovali rozdielne. Dovolací súd navyše pokladá za potrebné vysloviť, že namietanie nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a súčasne podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP sa navzájom obsahovo vylučuje.

27. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP).

28. Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

29. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

30. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.